

A woman with dark hair is shown in profile, looking down at a smartphone she is holding. The background is dark and textured, featuring a large, stylized, abstract figure in shades of yellow and green. The overall mood is mysterious and artistic.

ILKKA
REMES

W S O Y

KARJALAN
LUNNAAT

ILKKA
REMES
KARJALAN
LUNNAAT

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

Teos ilmestyi ensimmäisen kerran 1998.

Tämän laitoksen ensimmäinen painos.

© Ilkka Remes 2026

Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-53489-2
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

1.

KESKIVIIKKO

Näky supisti Marian pupillit nuppineulanpään kokoisiksi pisteiksi ja sai silmäkulmien kevyesti meikatun ihon kiristymään.

Hänen katseensa seurasi tv-ruutua, jossa liikkui vilkkuvien sinisten valojen nauha. Poliisimoottoripyörien perässä Mannerheimintietä pitkin kiiti mustien autojen mahtipontinen saattue. Maria poistui kahvihuoneen ovelta ja televisio jäi pauhaamaan tyhjille seinille.

Hän palasi tiskaamoon, jonka kosteanlämmen ilma tiivistyi valkoisiin kaakeliseiniin ohueksi kalvoksi. Hän kumartui altaan eteen ja antoi jääkylmän veden valua hanasta kämmenilleen. Kylmyys säteili hermoihin ja jäähdytti kuumina kiertäviä ajatuksia. Vesi kirveli kämmenpohjan ihottumassa, jota pesuaineet kiusasivat. Vasemman pikkusormen tilalla oli pelkkä tynkä, jonka sileä iho kuului vaaleanpunaisena.

Hän alkoi järjestellä muovikoreja valmiiksi rullien päälle kel-loaan vilkaisten. Sydän hakkasi entistä kiivaammin ja kainalot tuntuivat kosteilta. Hän hätkähti tiskikoneen teräskyljestä heijastuvaa kuvaansa: rusketuksen alta paistoi kalpeus, paksut huulet olivat ki-reinä viivoina, tummat hiukset liimaantuivat otsalle. *Hillitse itsesi tai kaikki menee hukkaan.*

Hän hengitti syvään, otti kaapista Tolupullojen ja Silver Quic-kien joukosta kiillotusräsyn ja harppoi vitivalkoisessa työtakissaan

presidentinlinnan pihasiiven keittiöön. Suojelupoliisin etsivä seisoskeli seinustalla kartilahyllyn edessä Ilta-Sanomat kainalossaan. Maria tunsu kävelevänsä tunnelissa, jossa kaikui korkeataajuinen, luonnottoman voimakas paistinpannujen sihinä ja astioiden kilahdeltu. Sieraimiin leijui rasvankäryä ja mausteiden aromeja. Keittiö-apulaisten puheensorina kuului kuin toisesta maailmasta.

Hän käveli kaikuvaä käytävää pitkin ja päätyi saliin johtavaan välieteiseen kiillotusräsy kädessään. Äkillinen hiljaisuus ja hämära valaistus rauhoittivat hänen ylivirittyneitä aistejaan. Valkealla liinalla katetulle pöydälle oli tuotu keittiöstä tarvikkeita odottamaan saliin vientiä. Hänen huomionsa kohdistui kolmeen hopeiseen tarjottimeen, joista kullakin lepäsi kristallilasi.

Nyt.

Hän käveli empimättä tarjottimien eteen ja pyyhkäisi hiestä kostuneen kämmenpohjansa reiteen. Viileään hiljaisuuteen kantautui keittiöstä vaimeaa meteliä. Juuri kun hän vei kätensä povea kohti, salin ovi heilahti auki. Hän muutti kätensä liikkeen suuntaa ja tarttui vyöllä roikkuvaan räsyyn. Tummapukuinen tarjoilija pyyhälsi hänen takaansa keittiökäytävälle.

Heti kun ovi oli heilahtanut kiinni, Maria sujautti sormensa työtakin nappien välistä ja poimi rintaliivien sisältä pienen kahden millilitran injektioruiskun. Hän poisti peukalon kynnellä suojuksen muovikärjen päältä, alkoi hangata tarjotinta kankaalla ja painoi toisella kädellä ruiskusta molempien kristallilasien pohjalle äärimmäisen pienen pisaran kirkasta liuosta.

Toinen tarjotin. Hän käytti kehoaan näkösuojana ja piti silmällä salin ja keittiökäytävän ovia. Ruiskua käsittelevien jänteiden sormien liikkeet olivat lukemattomien harjoittelukertojen jälkeen salamannopeita ja täsmällisiä. Hän heitti kaulassaan roikkuvan henkilökortin selkäpuolelle. Otsalla helmeili hikipisaroita.

Ovi avautui. Hän piilotti salamannopeasti ruiskun kämmenpohjaansa ja keskittyi tarjottimen hankaamiseen. Punaposkinen, pyylevä kylmäkkö toi pöydän toiseen päähän käsintehtyjä konveh-teja.

»Hopeiden kiillottaminen kuuluu Kaisalle.»

Maria hankasi tarjotinta keskittyneesti. »Teen mitä kāske-tään», hän valehteli levollisella äänellä eikä nostanut katsettaan. Kylmäkön askeleet häipyivät keittiöön.

Maria avasi kämmenensä ja näki ruiskun kärjen kosketta-neen kämmenpohjaansa. Hän säpsähti ja hankasi kämmensä ne-näliinalla. Samassa salin ovi heilahti auki. Sisään käveli amerikkalainen, lyhyttukkainen turvamies tummassa puvussa. Kauluk-sen alta kiemurteli ihonvärinen johto korvan taakse. Maria piilotti ruiskun kämmeneensä, hankasi kankaalla tarjotinta ja hymyili miehelle. Tämä hymyili takaisin ja iski silmää poistuessaan keit-tiökäytävälle.

Kolmas tarjotin. Kristallilasin pohjalle ilmestyvää mikros-kooppisen pientä pisaraa oli mahdoton havaita paljain silmin. Hän sujautti ruiskun poveensa, taitteli kiillotusräsyn käteensä ja poistui käytävää pitkin keittiön hälinään. Hän tunsi katseiden pommitta-van itseään mutta tiesi vain kuvittelevansa. Hän jatkoi tiskaamoon, sulki nenäliinan taskustaan tiiviisti muovipussiin ja heitti pussin roskiin. Lopuksi hän hankasi käsiään voimakkaalla pesuaineella, joka sai ihottuman kirvelemään ja punoittamaan.

Viisi minuuttia myöhemmin kaksi Yhdysvaltain Salaisen pal-velun ruokaturvallisuusyksikön virkailijaa kantoi presidentinlin-nan keittiöön Yhdysvaltain suurlähetystöstä tuotuja sinetöityjä alumiinilaatikoita. He nostivat laatikoista kivennäisvesi- ja virvoi-tusjuomapulloja, joiden korkkien päällä oli punainen vahasinetti. He veivät pullot saliin, jonka huolella kiillotetulle neuvottelupöy-

dälle oli kannettu kolme tarjotinta lasineen, ja poistivat korkit sinetteineen. Kristallikruunujen alla hyöri tummapukuisia miehiä ja jakkupukuisia naisia henkilökortit kaulassaan.

Ulkopuolella linnan pihaan pysähtyi poliisimoottoripyöriä ja mustia autoja. Tummapukuiset turvamiehet kiiruhtivat aseimiinsa kiiltävän Cadillacin ympärille. Mereltä puhaltava lämmin tuuli liehutti heidän takinliepeitään ja kiidatti taivaalla sadetta hautovia mustia pilviä. Yhdysvaltain presidentti Robert Kay heilautti hyväntuulisesti kättään noustessaan autosta. Aidan takana kauppatorin laidassa oli muutamia kymmeniä helsinkiläisiä, joiden joukosta huudeltiin: »Hyvä Bob! *Welcome to Finland!*»

Salamavalojen ryöppy purkautui kuvaajien ikuistaessa pihalla levittäytyvää itseriittoista, vallantäyteistä näytelmää. Samaan aikaan Venäjän presidenttiä Mihail Rubakia kuljettava kulmikas Zil vyöryi poliisisaattueen keskellä Pohjois-Esplanadia pitkin presidentinlinnaa kohti.

Helsinki Summit, Yhdysvaltain ja Venäjän presidenttien välinen huippukokous oli alkamassa tapaamisella isäntämaan presidentin kanssa ja sen jälkeen tarjottavalla lounaalla.

Hotelli Beau Rivage kylpi elokuisen keskiviikkoiltapäivän raukeassa lämmössä. Sinisenä hohtavan Genevenjärven takana siiniväivät Alppien repaleiset huiput. Vehreällä rantabulevardilla hotellin edessä käveli aurinkolaseihin sonnustautunut viidenkymmenen ikäinen mies paidahihasillaan. Hän liikkui varovasti, äkillisiä liikkeitä välttäten. Lasien yläreunan takaa näkyivät runsaat pensasmaiset kulmakarvat, joiden vuoksi Vladimir Novoselovia kutsuttiin lähipiirissä Leonidiksi. Hän väisti kolmipyöräistä muoviautoa, jota pikkupoika polki huuliaan päristäen isänsä ja äitinsä välissä. Poika nosti kättään Novoseloville, mutta tämä ei reagoinut eleeseen.

Venäläinen pysähtyi kaiteen ääreen hengähtämään ja ihailemaan järvinäkymää, mutta seurasi syrjäsilmillä pojan äidin shortsien alta piirtyvien kuparinruskeiden reisien joustavaa liikettä. Nainen toi hänen mieleensä Tanjan. Harmi ettei Tanjaa voinut ottaa mukaan Sveitsiin. Se nainen ei osannut vaieta.

Novoselov kääntyi kukkaistutuksilla reunustetulle, hotelliin johtavalle kävelytielle. Hän sai kävellä rauhassa – tavalliset sveitsiläiset eivät tunteneet häntä eivätkä turisteja, elleivät sattuneet olemaan venäläisiä. Novoselov nautti tuntemattomuuden suomasta vapaudesta; presidentinvaalien aikainen jatkuva julkisuus oli kiristänyt hänen hermojaan vaikka hän auttoikin esiintymisestä. Liika oli liikaa. Vai oliko hän sittenkin liian vähän esillä, koska hävisi täpärästi? Ei tietenkään. Määrä yksin ei ratkaissut vaan laatu. Rubak voitti vaalit nimenomaan julkisuuden laadulla.

Novoselov vilkaisi kelloaan lähestyessään suurellista, belle époque -henkistä Beau Rivagea. Pelon solmu kiristyi vatsassa hänen noustessaan univormuisen hissipojan ajamalla hissillä neljänteen kerrokseen Anatolin huoneeseen. He eivät näyttäneet yhdessä yhdenkään vieraan silmäparin edessä eivätkä majoittuneet edes samaan hotelliin, vaan Novoselov asui klinikkakäyntinsä jälkeiset toipumispäivät kävelymatkan päässä Le Château d'Ouchyssa, jonka Ludvig XIII:n tyyliä kalustetuissa huoneissa hän viihtyi erinomaisesti.

»Dobryj utra», Novoselov sanoi riisuessaan aurinkolasinsa hermostunein ottein.

»Dobryj utra.»

»Uutisia?»

Tilavan, kalliisti sisustetun huoneen nurkassa olevan kirjotuspöydän äärestä nousi samanikäinen mies paidanhihat käärittyinä. »Kaikki on kunnossa», Anatoli sanoi sulkiessaan Geneven-

järvelle antavan parvekkeen pariovet. Hän ei ottanut pienintäkään riskiä. »Voit luottaa Mariaan.»

»En koskaan luota naiseen.»

»Se on sinun ongelmasi.» Anatolilla oli mustat aaltoileviksi öljytyt hiukset ja harmahtavat viikset. Liukuvärjättyjen raskaskehysisten silmälasien takaa katsoivat terävät silmät. Upseerivuositä periytynyt ryhti oli suora.

»Kuinka Viktor hoitaa hänet?»

»Viktor tietää mitä tekee. Me tuskin olemme kiinnostuneita yksityiskohdista.»

Novoselov poimi hermostunein sormin hotellille nimikoidusta rasiasta brie-täytteen keksipallon ja istui varovaisin liikkein nojatuoliin. »Tuliko kauppoja?»

»Molemmat. Ostin neliosaisen, myöhäisroomalaisen hopeaastiaston Lichterfeldelta.» Monet taustaltaan epävarmojen antiikkiesineiden kaupat tehtiin varmuuden vuoksi Zürichissä, koska Sveitsin laki suosi hyväuskoista kolmatta osapuolta tapauksissa, joissa kaupan kohdetta epäiltiin myöhemmin varastetuksi.

Anatoli sytytti sikarin. »Ja myin neljäkymmentä Fagotia palestiinalaisille. Parempi sekin kuin ei mitään.»

Hän oli viimeisen vuoden aikana myynyt yli tuhat Fagotpanssarintorjuntaohjusta Etelä-Jemeniin, Kyprokselle, Syyriaan ja Libanoniin. Hän harjoitti laittoman asekaupan kilpenä antiikki-kauppiaan roolia, johon oli aidosti mieltynyt vuosien mittaan.

»Alatko olla kunnossa?» Anatoli kysyi laittaessaan sikarin huultensa väliin.

»Suurin piirtein. Kunhan liikun varovasti.»

Anatoli napsautti kaukosäätimestä television auki ja haki CNN:n. Presidentti Kay ja Rubak seisoivat kättelemissä toisiaan kameroiden edessä Helsingissä. Naurava Kay tarttui Rubakia ol-

kapäästä ja Rubak sanoi jotakin, joka sai ympärillä seisovat avustajat hymyilemään.

»En voi katsoa tuota liehakoivaa pelleä», Novoselov sanoi vihantäyteisellä äänellä.

Anatoli sääti äänenvoimakkuutta suuremmalle. *»Venäjä tulee tänään alkavaan huippukokoukseen altavastaajana. Presidentti Kay on jo tehnyt päätöksensä Naton uudesta laajentumiskierroksesta, joka on jaettu runsaan hakijamäärän vuoksi kaakkoiseen ja koilliseen ulottuvuuteen, Slovenian, Romanian, Bulgarian, Slovakian ja Itävallan jäsenehdokkuuteen ei reagoitu Moskovassa erityisen jyrkästi, mutta koillisen laajenemisen osalta presidentti Rubak on paaluttanut Venäjän lähtökohdat tiukkaan sävyyn. Suunnitelma on kohdannut voimistuvaa kritiikkiä myös Yhdysvalloissa. Viro, Latvia ja Liettua ovat ilmoittaneet virallisesti hakevansa jäsenyyttä. Ruotsi ja Suomi tunnustelevat tilannetta ja aikovat päättää jäsenanomuksestaan lähiaikoina.»*

Kuvassa seisoj CNN:n toimittaja mikrofoni kädessään taustallaan näkymä Helsingin keskustasta. *»Moskova yrittäneen saada lännen luopumaan pysyvästi Naton levittäytymisestä Baltiaan ja Suomeen, mutta Rubakin mahdollisuudet sen estämiseksi ovat vähäiset. Venäjän suhtautumiseen on tullut sen vuoksi primitiivireaktion sävyjä. Helsingin tapaamisesta on tulossa suurvaltasuhteiden kannalta vaikein vuosiin.»*

»Pidä huoli siitä, että asia hoidetaan kunnolla. Nainen tietoi-neen on kävelevä aikapommi», Novoselov sanoi kireästi.

»Lopeta huolehtiminen. Marian päällä on kohta kaksi metriä multaa. Valitettavasti», Anatoli sanoi kallistaen päätään taakse ja puhaltaessaan sieraimistaan sikarin savua.

»Joko tiedät milloin palaat Helsinkiin?»

»Huomisiltana. Lennän aamulla Zürichiin tapaamaan kahta sudanilaista, jotka ovat kiinnostuneita suuresta Tokarev-erästä.»

»Siirrän oman lentoni aamuksi. Minun ei tarvitse käydä enää huomenna klinikalla.» Novoselov oli ollut Lausannen itäpuolella sijaitsevalla Belmontin yksityisklinikalla tyräleikkauksessa. Ope-raatio oli pieni ja harmiton, mutta hän ei ollut halunnut tehdä sitä Moskovassa, jossa huhut syntyivät olemattomista asioista ja liikkuivat lennokkaasti. Hän oli päättänyt mennä leikkaukseen nyt, kun vielä pystyi viettämään muutaman päivän missä haluaa – pian se ei enää olisi mahdollista.

Venäjän presidenttinä hän ei voisi vetäytyä minkäänlaiseen operaatioon ilman ikäviä miellelyhtymiä Jeltsinin parantolakäynteihin.

Tiukkoihin mustiin farkkuihin ahdetut pitkät jalat harppoivat notkein askelin liukuportaita Hakaniemen metroasemalla. Poninhännälle sidotut tummat hiukset pomppivat rytmikkäästi niskassa. Ihonmyötäisen mustan trikoopuseron kaula-aukolla helmeili hikipisaroita. Ruskettunutta ihoa vasten hohti hopeisessa kaulaketjussa roikkuva risti.

Maria Fillmore, omaa sukua Mankki, tunsi jännityksen puseruvuon hien mukana elimistöstä ulos. Jäljelle jäi epätodellinen, painostava viileys. Hän pujotteli reppu olallaan Ympyrätalon eteen ruuhkautuneiden autojen välistä asuntoaan kohti. Kello oli puoli neljä. Huippukokouksen järjestelyt ruuhkauttivat liikennettä Kalliossa asti. Hän hengitti syvään kosteaa ilmaa. Kadun painumis-sa oli tuoreita vesilammikoita ja tummat, pahaenteisen näköiset pilvet lupasivat lisää sadetta. Jossain kaukana meren yllä jyrähteli kumeasti ukkonen.

Porthaninkadun risteyksessä paloivat jalankulkijoille punaiset, mutta Maria harppoi kadun yli virnistäen hyväntuulisesti vastakkaisella puolella odottavalle eläkeläispariskunnalle, joka tuijot-

ti häntä paheksuvasti. Hän veti etusormellaan näkymätöntä viivaa talojen kylkeen, kunnes seinä muuttui kampaamoliikkeen ikkunaksi. Tumma lasista heijastuva 32-vuotias hahmo näytti ikäistään nuoremmalta. Maria tunsu askeleensa kevyiksi kävellessään Siltasaarenkadun päiväkotiin.

»Äiti», Anna huusi iloisesti ja heilautti kättään. Viisivuotiaalla tytöllä oli äitinsä sirot kasvonpiirteet ja kiiltävät tummat hiukset. Marian kasvot sulivat hymyyn. Hän puristi tytärtään lujasti sylissään ja aisti tutun saippuaisen tuoksun. Heidän kävellessään käsi kädessä asuntoa kohti Anna antoi pulppuavan raportin tarhapäivän suurista ja pienistä tapahtumista.

He saapuivat Kolmannelle linjalle rapistuneen kerrostalon eteen ja marssivat Pub Sirdien vierestä porttikäytävään. Pubin levyautomaatista kaikui ties jo monennenko kerran saman päivän aikana *Mahtava peräsin ja pulleat purjeet*. Sisäpihalla oli istutuksia ja hiekkalaatikko, jonka vieressä kyykki hiukan Annaa vanhempi tyttö.

»Tulkaa tänne», punoittava lapsi huusi innoissaan Marialle kissanpoika sylissään.

Maria ja Anna menivät tytön luo ja kumartuivat silittämään kissaa.

»Mistä löysit sen, Jenni?» Maria sanoi.

»Leikkipuistosta. Äiti sanoo, etten saa pitää sitä. Katso miten laiha se on», tyttö sanoi roikottaen kissaa likaisissa käsissään.

»Etsitään sille syötävää», Maria sanoi noustessaan ylös. »Voit tuoda sen meille.»

»Voinko?»

»Totta kai.»

»Odotan Minttua, me tullaan yhdessä.»

»Saanko jäädä leikkimään?» Anna kysyi äidiltään.

»Muistatte pysyä pihalla.»

Maria nousi kolmanteen kerrokseen, josta oli vuokrannut pienen kaksion. Oven edessä oli kukkapaketti, jonka hän nappasi ihmetellen käteensä avatessaan oven. Oven nimikyltissä luki LAURA DUFFY. Hän potkaisi kuluneet kävelykengät eteisen nurkaan ja repi kukkapaketin auki samalla kun käveli peremmälle vaatimattomasti kalustettuun huoneistoon. Hän oli tuonut Amerikasta mukanaan vain muutamia hiirenkorville kuluneita kirjoja – Kierkegaardia, Heideggeria, Jaspersia, Sartrea. Osa kirjoista oli isän aikoinaan hankkimia kellastuneita 40-luvun suomenkielisiä laitoksia, jotka oli jouduttu teippaamaan yhteen ja lujittamaan liimalla. Makuuhuone oli sisustettu lastenhuoneeksi – riisipaperiseen lampunvarjostimeen oli maalattu vesiväreillä afrikkalaisia eläimiä ja nurkassa lepäsi pahvilaatikosta tehty nukkekoti. Lähes kaljuksi karvapeitteeltään kulunut pieni nalle istui sängynpeitteellä.

Maria vilkaisi uteliaana kukkapaketista paljastuneeseen neilikkakimppuun solmittua pientä korttia: *Voisimmeko tavata? JH.*

Hän heitti itsekseen virnistäen kukat pöydälle ja sinkosi repunsa sohvalle. Hän työnsi CD-levyn soittimeen ja karheat sävelet alkoivat tulvia kaiuttimista. Janis Joplin tuntui sopivan hänen uhmakkaaseen mielialaansa. Hän vilkaisi ikkunasta sisäpihalle, jossa Anna leikki kahden muun tytön kanssa. Maria ei aluksi ollut uskoa, että Suomessa saattoi jättää lapsen ulos leikkimään ilman valvontaa.

Hän huomasi puhelinvastaajan punaisen merkkivalon vilkkuvan nurkassa ja pienensi äänenvoimakkuutta. Hän painoi vastaajan purkupainiketta ja käveli keittokomeroon.

»Maria...» Tony'n järkyttynyt ääni sanoi. »*Soita minulle heti kun tulet.*»

Marian käsi pysähtyi jääkaapin ovenkahvalle Joplinin domi-

noivan äänen tunkeutuessa kaiuttimista. Hän harppoi puhelimen luokse ja näppäili pitkän numerosarjan.

Tony ei vastannut. Marian sormet kiertyivät johdon ympärille ja hivelivät puuttuvan pikkusormen tynkää. Hän antoi puhelimen soida. Kello oli USA:n itärannikolla New Paltzissa kymmenen aamulla. Hän tuijotti ajatuksissaan pöydällä olevia patonginmuruja. Lopulta hengästynyt ääni vastasi. »Niin...»

»Minä täällä.»

»Maria...» karhea ääni sanoi.

Maria nielaisi tyhjää. »Mikä hätänä?»

»Älä pelästy. Edna on sairaalassa.»

»Mitä on tapahtunut?»

»Kolari.»

»Sattuiko häneen pahasti?» Maria puhui luonnottoman rauhallisesti ja rykäisi kurkkunsa selväksi.

»Hän on teholla.»

Maria puristi silmänsä kiinni. Musiikki soljui hänen tajuntaansa. »Pystyykö hän puhumaan? Onko hän tajuissaan?»

»On. Hän kysyi sinua. Lääkärit eivät antaneet hirveästi toivoa.»

Maria vilkaisi kolhoa miesten rannekelloa, joka keikkui hänen ohuessa, jäntevässä ranteessaan. »Olen siellä illalla yhdeksän maisa paikallista aikaa, jos saan lennon. Missä hän on?»

»Memorialissa.»

»Puhutaan myöhemmin lisää. Varaa lennon.»

Maria iski kuulokkeen alas ja ryntäsi sekaisen pöydän luo sammuttaen mennessään CD-soittimen. *Miksi juuri nyt? En voi lähteä.* Mutta hänen täytyi puhua äidin kanssa. Hänen täytyi kuulla totuus.

Hän pöyhi lehtiä ja kirjoja kunnes sai käsiinsä puhelinluette-

lon. Hän selasi sivuja palatessaan puhelimen luo ja näppäili Finnnäin numeron.

Varattuaan kaksi paikkaa kello 18.10 New Yorkiin lähtevälle lennolle hän riisui hätäisesti vaatteensa ja puki ylleen Gossardin liivit ja kermanvärisen silkkipuseron. Hän oli varautunut pakkaamaan huomista varten, sillä kun Anatolille viimeistään selviäisi lauantaina että hän oli vetänyt välistä, olisi hänen syytä olla kaukana. Mutta nyt Afrikka oli vaihtunut Amerikkaan.

Hän kiskoi kylpyhuoneeseen virittämältään pyykkinarulta Annalle puhtaita vaatteita ja tunki ne reppuun. Sen jälkeen hän avasi wc-pöntön vesisäiliön, työnsi kätensä veteen ja veti esiin narulenkissä olevan avaimen. Hän kuivasi sen, laski alas pikkuhousunsa ja kietoi avainnarun rusketusrajan alapuolelle vyötärölleen. Hän puki ylleen mustat stretch-housut ja liituroitableiserin, jossa ei koskaan tuntenut oloaan kotoisaksi. Korvansa taakse hän sipaisi Ismolta saamaansa Chanelin viitosta, jota tuntui riittävän pullossa ikuisesti. Hän riisui kellonsa ja otti peilikaapista tilalle litteän Baume & Mercierin, jonka oli saanut läksiäislahjaksi Genevestä. Hän tunki repun taskuun Annan nallen, kaksi banaania ja pillimehupurkin.

Rynnätessään portaita alas hän oli törmätä kolmeen pikkutyttöön, joista yhdellä oli kissanpentu sylissään. Maria pysähtyi hengästyneenä ja yritti hymyillä.

»Anna, me lähemme käymään isän luona.» Maria otti tyttärestään kädestä. »Nähdään pian», hän sanoi Annan kavereille kaivaen viisikymppisen taskustaan. »Hakekaa Eetulta kissalle jotain.»

Maria taputti molempia tyttöjä hellästi poskelle.

»Missä Nallukka on?» Anna kysyi.

»Repusa.»

Puolen tunnin kuluttua Maria ja Anna juoksivat taksista Hel-

sinki-Vantaan lentokentän Finnairin tiskille lunastamaan liput ja jatkoivat muodollisuuksien läpi lähtöporttia kohti. Maria näki pitkän jonon matelevan portilta koneeseen ja pysähtyi puhelinkopin luo ilmoittamaan Tonylle millä lennolla he saapuisivat.

Puhelun jälkeen hän käytti kuuloketta telineessä ja näppäili Ismon matkapuhelimen numeron. Hän ei soittanut kotinumeroon, sillä hän ei halunnut puhua Soilen kanssa. Hän asetteli kasvoilleen valahtaneet hikiset hiussuortuvat korvan taakse. Portilla koneeseen mateleva jono lyheni koko ajan.

»Ismo Pöyry», matala miesääni sanoi.

»Voitko puhua?»

»Voin.»

»Äitini on sairaalassa. Auto-onnettomuus. Olen kentällä, lennämme New Yorkiin.»

Toisessa päässä oli hetken hiljaista. »Ymmärrän tilanteen, mutta onko sinun –»

»On. Minun on pakko puhua hänen kanssaan.»

»Pidä huoli itsestäsi.»

»Samoin.»

Maria sulki linjan. Hän tunsi olonsa huonoksi. Jonossa oli enää muutama matkustaja. Hän koitti otsaansa. Ylirasitusta, hän ajatteli. Hän otti puhelun työpaikalleen Inter-Continentaliin, jonka listoilla oli ekstrannut presidentinlinnassa, ja ilmoitti lentävänsä Amerikkaan perheenjäsenen auto-onnettomuuden takia.

Lopetettuaan puhelun hän kiiruhti lähtöporttia kohti. Jonossa ei ollut enää ketään. Hän kaivoi Laura Duffyn nimellä, mutta omalla kuvallaan varustetun Yhdysvaltain passin ja tarkastuskoritin taskustaan. Jokin vaivasi häntä. Äkkiä hänen kasvoillaan välähti paniikki. Hän pysähtyi kuin seinään. *Lippu*. Eilisiltainen junalippu Lahteen. Hän oli palattuaan työntänyt sen eteisessä tapetin ja sei-

nän väliin piiloon aikoen hävittää sen tänään. Lähtökiireessä hän oli unohtanut koko asian. Hän tunsi rinnassaan ikävän puristuksen. *Valitse. Palaa takaisin ja polta lippu. Tai nouse koneeseen.*

»Mennään», hän sanoi Annalle.

Kukaan ei löytäisi lippua. Korkeintaan seuraava tapetoija. Hän tunsi yhä voimakkaampaa pahoinvointia.

Sandron Kulman eteen Kolmannelle linjalle pysähtyi hopeanvärinen Opel Omega, jonka rekisterilaatat olivat kuraantuneet umpeen. Ratin takaa nousi parrakas, tummia silmälaseja käyttävä mies, joka käveli määrätietoisin, mutta kiireettömmin askelin Pub Sirdien viereisestä porttikäytävästä sisään. Kaksi pientä tyttöä leikki sisäpihalla kissanpennulla. Tytöt vilkaisivat epäluuloisina miestä, jonka eivät olleet aiemmin nähneet menevän B-rappuun.

Neljännessä kerroksessa mies avasi harmaan pusakkansa vetoketjun ja pysähtyi oven taakse. Nimikyltissä luki LAURA DUFFY. Hän soitti ovikelloa, mutta kukaan ei tullut avaamaan. Hän soitti uudelleen ja odotti kärsivällisesti. Ei vastausta.

Viktor palasi autoonsa ja jäi odottamaan. Hän kytki autosteereot päälle ja antoi Šostakovitšin Pervomaiskajan valua hiljaa korviinsa. Hän tunsi itsensä typeräksi kutiavassa kokoparrassa ja vanhanaikaisissa laseissa, mutta ei uskaltanut ottaa riskejä. Anatoli oli suhtautunut tehtävään suorastaan pelottavan fanaattisesti.

Rusehtavat silmäterät liikkuiivat edestakaisin rekisteröiden paperille tulostettuja rivejä. Huoneessa vallitsevan hiljaisuuden rikkoivat teräskuorisen seinäkellon naksahdukset, joiden tahdissa sekunti- viisari nytkähti eteenpäin. Kello oli 10.53 paikallista aikaa. Ikku- nan takana Potomacjoen laaksossa väreili 28 asteen helle, jonka

ilmastointi onnistui vaivoin pitämään rakennuksen ulkopuolella.

Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelun apulaisvarajohtaja Michael D. Palmer käänsi sivua. Teksti oli saapunut Langleyhyn Washingtonin kupeeseen koodattuna Yhdysvaltain Helsingin lähetystöstä. Pöydän toisella puolella istui hänen lähin avustajansa, jolle päivystävä virkailija oli toimittanut tekstin.

Ilmekään ei värähtänyt apulaisvarajohtajan kasvoilla hänen lukiessaan tekstiä:

YHDYSVALTAIN PRESIDENTILLE

Tulette muutaman tunnin sisällä kärsimään myrkytystilan ensimmäisistä oireista. Elimistössänne on geenitekologisesti muokattua toksiinia, joka johtaa varmaan kuolemaan neljän vuorokauden kuluessa. Mikään muu ei pelasta teitä kuin ampulli, joka sisältää toksiinin kumoavaa vasta-ainetta. Hoitotoimenpiteiden aloittaminen on turhaa, sillä myrkytyksen etenemistä ei voi keskeyttää ilman minun ja vain minun hallussani olevaa vasta-ainetta.

Ilmoitan teille vasta-aineampullin sijainnin sen jälkeen, kun sovitte presidentti Rubakin kanssa oheisessa liitteessä mainituista asioista ja sitoudutte päätöksiin julkistamalla sopimuksenne huippukokouksen päätösasiakirjana.

Presidentit Rubak ja Koskiluoma eivät tiedä sairastumisiensa syytä. He eivät tiedä elimistössään vaikuttavasta toksiinista eivätkä tästä kirjeestä.

Riippuu teidän neuvottelutaktiikastanne, missä vaiheessa kerrotte Rubakille myrkytyksestä ja vasta-aineesta vai kerrotteko lainkaan. Itsestään selvää on, että salaatte sairastumisenne medialta. Oireet kehittyvät hitaasti eivätkä näy parin ensimmäisen päivän aikana ulospäin, mutta antakaa tarvittaessa epävirallinen tieto kokouksessa saadusta ruokamyrkytyksestä.

Palaatte huomenna Rubakin kanssa normaalisti kotimaahanne, mutta jatkatte kokousta ulkoministeritasolla lauantaihin saakka. Kun saatte venäläiset ja suomalaiset sitoutumaan ohessa määriteltyyn päätösasiakirjaan, julkistatte

sopimuksenne. Sen jälkeen ilmoitan teille vasta-aineampullin sijainnin. Käytän koodia »Käki» identifioidakseni itseni.

Varmistuksenne toksiinia koskevien väitteideni aitoudesta etsikää käsiinne Suomesta mies nimeltä Juhani Matilainen, Mikkulankatu 63 B 12, 15240 Lahti. Hän oli kuusi päivää sitten samassa tilanteessa kuin te nyt. Hänen myrkytyksensä eteneminen viime päivinä vastaa teidän tulevien päivienne kohtaloa. Ellei hän olisi saanut vasta-ainetta eilisiltana, hän olisi tällä hetkellä kuollut.

En kommunikoi kanssanne tämän jälkeen. Jos teillä on asiaa, käyttäkää Voice of American uutislähetyksiä.

Käki

Apulaisvarajohtaja silmäili liitteenä tullutta vaatimusta.

»Ei kai kukaan järjissään oleva ihminen voi kuvitella, että ottaisimme tällaisen vakavasti?» Palmer heitti paperit pöydälleen.
»Miksi tämä on tuotu minulle asti?»

Avustaja ojensi apulaisvarajohtajalle toisen tulosteen.

»Viestissä mainittu suomalainen oli potilaana sairaalassa.»

Apulaisvarajohtajan silmät rekisteröivät keltaiselle paperille tulostettua käännöstä. Puna tummeni hänen kasvoillaan ja juonteet suupieltä ympärillä kiristyivät.

Juhani Kullervo Matilainen, otettu Päijät-Hämeen keskussairaalaan Lahdessa 5.8. kello 16.30 yleistilan voimakkaan heikkenemisen vuoksi. Kuumetta, oksentelua, alhainen verenpaine, nestevajausta. Kliininen taudinkuva viittasi jonkinlaiseen myrkytykseen, aiheuttajasta ei tietoa. Noin kahden vuorokauden kuluttua alkanut raajojen tunnottomuus syveni asteittain keskiruumista kohti eteneväksi halvaukseksi. Siirrettiin tehostettuun hoitoon. Juuri ennen hengityselinten lamaantumista 9.8. illalla tapahtui äkillinen ja selittämätön käänne parempaan.

SUOMALAINEN NAINEN VASTAAN LÄNTISEN MAAILMAN TEHOKKAIN TURVALLISUUSKONEISTO

Yhdysvaltain ja Venäjän huippukokous Helsingissä päättyi kulussientakaiseen paniikkiin. Isäntämaa Suomen sekä Yhdysvaltain ja Venäjän presidenttien elimistössä jäytää geeniteknisesti muokattu myrkky. Sen vasta-aine on vain suomalaissyntyisen Maria Fillmoren hallussa. Marian vaatimus pakottaa presidentit seinää vasten ja johtaa Yhdysvaltain historian suurimpaan ja salaisimpaan poliisioperaatioon.

Marian pahimmat viholliset tulevat kuitenkin Venäjältä, ja heitä hän on Suomen edun nimissä pettänyt alusta asti. Raamatulliset mittasuhteet saavuttavan painajaismaisen pelin panoksena on kolmen presidentin henki – ja Karjala.

"Kansainvälistä tasoa, täyttä tavaraa." HELSINGIN SANOMAT

"Remestä on turha verrata enää lajityypin ulkomaisiin huippuunimiin – itse asiassa tomclancyt ja kenfollettit saavat olla mielis-
sään, jos heitä verrataan Ilkka Remekseen." HÄMEEN SANOMAT

